

2. Andra grunden: Åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen

Enligt Republiken Slovakien har kommissionen, vid antagandet att den hade rätt att anta det angripna beslutet, i förevarande fall åsidosatt rättssäkerhetsprincipen. Den skyldighet som Republiken Slovakien ska fullgöra enligt det angripna beslutet, kunde enligt den medlemsstaten inte rimligen förutses innan beslutet antogs.

3. Tredje grunden: Felaktigt utövande av behörighet från kommissionens sida

Även vid antagandet att kommissionen var behörig att anta det angripna beslutet och att den agerade i enlighet med rättssäkerhetsprincipen vid antagandet av beslutet, anser Republiken Slovakien att kommissionen inte har utövat sin behörighet på rätt sätt i förevarande fall. För det första gjorde kommissionen en uppenbart felaktig bedömning när den, såvitt avser en del av transiteringen, krävde att Republiken Slovakien skulle tillhandahålla finansiella medel även om det inte förekommit några förluster av traditionella egna medel och vad beträffar den resterande delen av transiteringen, var förlusten inte en direkt följd av de ageranden som kommissionen tillskriver Republiken Slovakien. För det andra har kommissionen åsidosatt Republiken Slovakiens rätt till försvar och principen om en god förvaltning.

4. Fjärde grunden: Bristfällig motivering av det angripna beslutet

Inom ramen för den fjärde grunden gör Republiken Slovakien gällande att det angripna beslutet motiverats bristfälligt i olika avseenden och att motiveringen således ska anses vara otillräcklig. Detta utgör ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter samt även av kraven på rättssäkerhet. Enligt Republiken Slovakien har kommissionen i det angripna beslutet underlåtit att ange den rättsliga grunden för beslutet. Dessutom har den inte angett bakgrunden till och grunden för vissa av slutsatserna. Slutligen menar Republiken Slovakien att motiveringen av det angripna beslutet är motstridig i flera avseenden.

Överklagande ingett den 24 november 2014 av DF av det beslut som personaldomstolen meddelade den 1 oktober 2014 i mål-DF mot kommissionen

(Mål T-782/14 P)

(2015/C 089/34)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: DF (Bryssel, Belgien) (ombud: advokaten A. von Zwehl)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Klaganden yrkar att tribunalen ska

- upphäva personaldomstolens (tredje avdelningen) dom av den 1 oktober 2014 i mål FF-91/13, DF mot kommissionen, i den del personaldomstolen ogillade klagandens talan beträffande återstoden,
- ogiltigförklara Europeiska kommissionens beslut av den 20 december 2012,
- förplikta kommissionen att återbetala de belopp den redan återkrävt från klaganden jämte dröjsmålsränta till Europeiska centralbankens räntesats, ökad med två procentenheter, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sitt överklagande åberopar klaganden tre grunder.

1. Första grunden: Åsidosättande av artikel 85 i tjänsteföreskrifterna och rättssäkerhetsprincipen, eftersom personaldomstolen, i enlighet med relevant rättspraxis borde ha kommit till slutsatsen att det inte är rimligt att den ena av de två möjliga tolkningarna av artikel 4.1 b i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, nämligen att den tioåriga referensperioden upphör antingen genom att vederbörande tillträder tjänsten eller genom att en tjänst tillträds på utstationeringsenheten, är så uppenbart ogrundad att artikel 85 är tillämplig.
2. Andra grunden: Åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen och artikel 19 FEUF, eftersom klaganden – på grund av att den nationella lagstiftningen och unionslagstiftningen om obehörigt berikande går åt olika håll och är oförenliga – har diskriminerats jämfört med en situation där endast de nationella bestämmelserna tillämpas. Han får nämligen inte åberopa mot kommissionen att berikande inte längre föreligger.
3. Tredje grunden: Unionen har utomobligatoriskt ansvar skadeståndsansvar, genom att klaganden förorsakades skada på grund av beslutet att den överskjutande betalningen skulle anses rättsstridig och att klaganden ålades att återbetala den betalningen.

Talan väckt den 5 december 2014 – DenizBank mot rådet

(Mål T-798/14)

(2015/C 089/35)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: DenizBank A.Ş. (Esentepe, Turkiet) (ombud: M. Lester och O. Jones, barristers, R. Mattick och S. Utku, solicitors)

Svarande: Europeiska unionens råd

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara rådets beslut 2014/659/Gusp av den 8 september 2014 ⁽¹⁾ och rådets förordning (EU) nr 960/2014 av den 8 september 2014 ⁽²⁾ (nedan tillsammans kallade de angripna åtgärderna), i den mån de är tillämpliga på sökanden,
- förklara att artikel 1 i beslutet av den 8 september och artikel 1.5 i förordningen av den 8 september inte kan tillämpas enligt artikel 277 FEUF,
- förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden fyra grunder.

1. Rådet har åsidosatt motiveringsskyldigheten i fråga om att ålägga sökanden de angripna åtgärderna. Sökanden påstår att rådet inte gett några skäl till att ålägga banken de angripna åtgärderna och att rådet inte heller har underrättat banken om att den fanns med.